TIL SØLVBRUDEPARRET.

DEN 21. DECEMBER 1890.

Trykt hos Martius Truelsen Kjøbenhavn.

Nel.: Ved Vintertid, naar Skoven staar.

I Ly af Havens grønne Blad
to Unge bytted' Ord og Ringe,
mens Julisolen lo saa glad,
og Lærken lod sin Stemme klinge.
Sin Hjærtenskjær han vandt med Sang,
hun lytted' til hans Sukke,
:|: til Hjærtet gik den søde Klang,
hvor kunde hun vel Vindvet lukke? :|:

Ved Vintertid i Sne og Blæst
I tændte egen Arnes Lue;
da fejred' I jer Bryllupsfest
og hygged' Hjemmets lune Stue.
Og var det end lidt trangt og smaat,
det voldte ingen Klage,
:|: thi Haand i Haand det gik saa godt
fremad imod de bedre Dage. :|:

Saa gik der Uger, der gik Aar,
for Arbejdsdag har Tiden Vinger;
og snart i Børnekreds I staar,
der sig i Stuen om Jer svinger.
Blev Ida end lidt hastig stor,
Fik sig sin egen Mage;
:|: hun kom igjen med Annamo'er
til Fryd for Eders gamle Dage. :|:

Til Bryllupsfest vi samles her
nu atter Slægt og gode Venner;
det Spand af Aar, som svundet er,
paa Brudeparret knap man kjender.
Nu maa I alle give Agt,
Jert Glas i Haanden hæve,
:|: og raabe saa af al Jer Magt:
Et »*Julius* og *Emma* leve!« :|:

